

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי
"עץ חיים"

בהעלותך

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

הלכות תפילת שמונה עשרה - המשך

(ב) כשמגיע לתהילה לאל עליון, יעמוד ויכין את עצמו לתפילת שמונה עשרה. ויסיר כיחו וניעו (דהיינו ליחה היוצאת מן הפה, ומן החוטם) וכל דבר המבלבל את מחשבתו. כשמגיע לגאל ישראל, טוב לילך לפניו שלש פסיעות, דרך קירוב והגשה למלך. לא יפסיק בין גאל ישראל לשמונה עשרה, אפילו לקדיש וקדושה וברכו, מפני שצריך להסמיך גאולה לתפילה. וכיצד יעשה. ימתין קודם שיאמר "י ימלוך לעולם ועד, לפי נוסח הבלדי. ולפי נוסח השאמי, קודם שירה חדשה. ואין לענות אמן אחר גאל ישראל, משום דהוי הפסק (וכדלעיל סימן י"ג סעיף ט"ו). אך בערבית כיון שאין הברכה שלפני שמונה עשרה מסיימת בגאל ישראל, מותר להפסיק כמו בשאר מקום בין פרק לפרק (יא). קודם שמונה עשרה יתחיל בפסוק אֲדֹנָי שפתי תפתח וגו', ואינו חשוב הפסק, כי הוא שייך לתפילה, שמבקש מה' יתברך לשים מענה בפיו. ולא יוסיף פסוק זולתו. וגם בשבת צריך לסמוך גאולה לתפילה: (ג) המתפלל צריך לידע, שהשכינה כנגדו, כמו שנאמר שפכי נמים לבך נכח פני יי'. ויעורר הכוונה, ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו, עד שתשאר מחשבתו וכוונתו זכה בתפילתו. ויחשוב שאילו היה מדבר לפני מלך בשר ודם בודאי היה מסדר דבריו, ומכוין בהם יפה, לבל ישל. קל וחומר לפני מלך מלכי המלכים ברוך הוא, שצריך לכוון לפניו את מחשבתו, כי לפניו יתברך, המחשבה כמו דיבור, וכל המחשבות הוא חוקר. וקודם התפילה, יחשוב מרוממות האל יתעלה ושפלות האדם, ויסיר מלבו כל תענוגי האדם:

(ד) וצריך שיכוין בלבו פירוש המלות שהוא מוציא בשפתיו, שנאמר תכין לבם תקשיב אזניך. ואם אינו יכול לכוון, לכל הפחות יחשוב בשעת התפילה בדברים המכניעים את הלב, ומכוונים את לבו לאביו שבשמים. ואם תבא לו מחשבה אחרת בתוך התפילה, ישתוק וימתין עד שתתבטל המחשבה. ומי שלא כיוון אפילו

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

בברכת אבות, אינו חוזר. וגם אם נזכר בברכת אתה גבור, ימשיך כדרכו: (ה) יכוין רגליו זו אצל זו, כאילו אינן אלא אחת, להדמות למלאכים, שנאמר ורגליהם רגל ישרה, כלומר, רגליהם נראות כרגל אחת. אמנם המנהג הפשוט שאין מדביקין אותן ממש, רק מסמיכים. וגם זה דוקא בצד העקביים, אבל למעלה לצד האצבעות מפרידין אותם לגמרי, והכי דרשינן ליה בירושלמי, ורגליהם ממקום אחד, ורגל ממקום אחד. וגם באופן זה הוא דומה לרגל עגל, וכמו שמסיים הפסוק וכף רגליהם ככף רגל עגל. ויכוף ראשו מעט למטה. ויסגור עיניו, כדי שלא יסתכל בשום דבר ותתבלבל מחשבתו (ובזוהר הקדוש איתא, מאן דפקח עיניו בעיני צלותא, או לא מאיך עיניו בארעא, מלאכא דמותא מקדים עליה. וכד תיפוק נשמתיה, לא יסתכל בנהירו דשכינתא ולא ימות בנשיקה. מאן דמזלזל בשכינתא, יתלזל איהו בשעתא דאיצטריך, הדא הוא דכתיבכי מכבדי אכבד ובוזי יקלו). ואם מתפלל מתוך סידור, לא יסיר עיניו ממנו. ויניח ידיו כפותות הימנית על השמאלית, ושתיהן על גבי לבו ממש (שמקומו באמצע החזה נוטה מעט שמאלה) דהיינו פני הכף הימנית על גבי אחורי הכף השמאלית, שבאופן זה הוא דרך הכנעה. וטוב לכוון את האגודל בתוך פיסת ידו. ויש אומרים שאין לזקוף אצבעותיו כלל מעלה, אפילו בעת התעוררות גדולה בתפילתו, מפני שהוא מחוקות העמים. ויתפלל בלב שלם, באימה וביראה ובהכנעה, כעני העומד בפתח. ויוציא את המלות מפיו בכוונה, ובדקדוק:

קהילת "אחוות אחים" משתתפת בצערו של ידידנו **חנן למשי עוודי** עם פטירת אימו ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

כניסת השבת: **19:19**
צאת השבת: **20:19**

פעילויות העמותה

- כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א
- הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זתים" נוסח שאמי
- שיעורי תורה
- דף היומי, הלכה ואגדה
- "פירות מתוקים" - לימוד אישי עם תלמידי חריש
- פעילויות והפעלות לילדים
- "אבות ובנים"
- "אמהות וכנות"
- עלוני "נחלת אבותינו"

בהעלותך

דבר המערכת

בפרשה אנחנו לומדים על מצוות הדלקת הנרות בבית המקדש. במנורה היו דינים רבים ומיוחדים, כאשר ניתן לראות בהלכות ברמב"ם. הציור הסובב בהלכות אלו, שהכל הטיפ שבטופ. המנורה כולה מקשה זהב, ללא חיבורים כלשהם, השמן מהטיפה הראשונה בזית, ועוד ועוד... בבואנו להעלות את אור ה', את אור התורה, בל נשכח לשים אל לבנו, כי יש לעשות זאת בצורה הטובה ביותר. המובחרת ביותר, ולשם שמים. זכתה חריש באנשים רבים ויקרים המעלים בה את אור ה', וזכתה הקהילה בר' יאיר שרפי, ור' איתמר עובד, המעלים את אור ה', בהפצת מסורת יהדות תימן המפוארת, בניקיון כפיים, ולשם שמו יתברך, ועלינו להכיר להם טובה על כך.

נתנאל אלישיב, עורך ראשי

הליכות תימא

היה יושב בלילה עם חבריו ורצה לצאת מאצלו

תשכב ולא תמחד *

ושכבת וערבה שנתיד *

א"א יאמר לו תלי' בטוב ונחם תחיי ברמזים (כ"א בנישנים).

אם הוא צף על גביהם ואין כולו שוקע, אינו נחשב תערובת ומותר להוציאו. והוא הדין אם הם כמה גרעינים:
אבל אם נפל לתוך סלט ירקות, כיון שהוא משתקע שם וצריך לפשפש אחריו, אין להוציאו לבד אלא אם כן יוציא עמו מעט מן האוכל, משום איסור בורר פסולת מתוך אוכל:

פרק שמונה עשר

דיני קילוף פירות, הסרת גרעינים ועצמות וכיוצא בהם לקלוף שומים ובצלים

א) לא יקלוף אדם בשבת שומים או בצלים, בין ביד בין בסכין, אם הוא קולף כדי להניח לאכלם לאחר זמן, משום איסור בורר. אבל אם קולף כדי לאכלם לאלתר, הרי זה מותר:

ואף על פי שכשהוא קולף הרי הוא מוציא הפסולת, ולברור פסולת מתוך אוכל אסור אף כדי לאכול לאלתר. כאן דרך האכילה כך הוא, להוציא תחילה את הקליפה שפוגע בה כדי להגיע אל האוכל שבפנים, וכל שהוא דרך אכילה מותר:

לקלוף אגוזים, פסתוקים, רימונים, ביצים וכיוצא בהם (ב) וכן אגוזים, שקדים, פסתוקים, ביצים, רימונים, תפוזים, גזר, ושאר כל מיני פירות כיוצא בהם שאין קליפתם ראויה לאכילה, אם הוא קולפם כדי לאכול לאלתר ומותר, ואם כדי לאחר זמן אסור:

לקלוף מלפפונים, תפוחים וכיוצא בהם

ג) מלפפונים, תפוחים, אגסים, אפרסקים, ושאר פירות כיוצא בהם שקליפתם ראויה לאכילה, מותר לקלפם [בסכין, ואפשר גם במקלף] אף כדי להניח לאחר זמן ואין בזה דיני בורר. שכיון שקליפתם ראויה לרוב העולם והם גוף אחד עם הפרי, הרי זה כמפריד אוכל מאוכל ומותר:

להסיר עלים מעופשים של חסא וכיוצא בהם

ד) קלח של חסא שְׁהָעֵלִים החיצוניים שלו מעופשים ואינם ראויים לאכילה, מותר להסירם תחילה וליטול אחר כך את העלים הטובים שבפנים, אם הוא כדי לאכלם לאלתר. ואין בזה משום בורר פסולת מתוך אוכל, הואיל וכך הוא הדרך ליקח המעופשים שפוגע בהם תחילה. שאין זו דרך אכילה לעקם דרכיו, להכניס ידו בפנים לתוך החסא להוציא העלים הטובים ויניח עלים המעופשים תלויים ועומדים, והרי זה כמוציא קליפה לאכול התוך (לעיל בסעיף א'). וכן הדין במסיר עלים מעופשים מקלח של כרפס (פטרזויליה) פְּרָתִי וכל כיוצא בהם כדי ליטול העלים הטובים שבפנים:

במה דברים אמורים בעוד העלים מחוברים לקלח שלהם שאז הסרתם הוא דרך אכילה. אבל לאחר שנתלשו העלים והם מונחים בתערובת, לא יברור אלא את הטובים מתוך המעופשים ולא בהיפך אף שהוא כדי לאכול לאלתר, כדי שלא יהיה בורר פסולת מתוך אוכלו (וכדלעיל בפרק ט"ז סעיף ו').

לסנון לקטן מרק צלול לתוך הצלחת
ט) מן האמור למדנו שמי שרוצה לשתות מרק צלול בלבד בלי חתיכות ירק ובצלים וכיוצא בהם הנמצאים במרק, וכמו שמצוי אצל קטנים, אסור להוציא בכף מהקדירה ולסנון לו מהכף דרך מסננת לתוך הצלחת כדי שישפך לו מרק בלבד, שזהו בורר. ויכול להוציא לו מרק בלבד על ידי שיצמיד את מכסה הקדירה לכלי וכדומה, וכדרך שנתבאר לעיל בפרק ט"ו סעיף ג':

ביצים במים, מלפפונים בחומץ, זתים כבושים, קוביות קרח (כ) ביצים הנתונים בתוך מים בקערה, מלפפונים בחומץ, זיתים כבושים במים, קוביות קרח בכלי עם מים וכיוצא בהם, כיון שהם דברים גדולים וניכרים ואין צורך לפשפש ולתור אחריהם, אין בהם דין בורר כלל, ומותר להוציאם מן המים, או לערות מהם את המים. ומותר גם להניח חתיכת בד וכדומה על פי הכלי כשמערה את המים כדי שלא יפול עמהם האוכל, בין אם הם צפים בין אם הם משוקעים בתוך המים:

מרק שיש בו בשר ותפוחי אדמה וכדומה

כא) קדירה שיש בה מרק ובתוכה חתיכות של בשר וירקות, כגון תפוחי אדמה גזר קישואים וכיוצא בהם, מותר ליטול את הבשר או הירקות מהמרק, כיון שהם חתיכות גדולות ואין בהם משום בורר. וכן מותר לערות את המרק מהקדירה לצלחת כל זמן שהוא מקלח ואין בזה דין בורר כלל, וכמו שנתבאר לעיל (בפרק ט"ו, סעיפים ג' ד' ח')

ולברור את הבשר ומיני הירקות אלו מאלו. אם הם מונחים ושוכבים זה על זה בתערובת, לא יברור אלא מה שרוצה לאכול עתה. ואם הוא מוכרח לסלק את המין שלמעלה כדי שיוכל להגיע למין שלמטה, כיון שהם חתיכות גדולות הרי זה מותר. אבל לבררם כדי לאכול לאחר זמן, אסור:

לערות שומן מרוטב

כב) שוּמֵן וכן שֶׁמֶן שצף על רוטב וכדומה, אף על פי שהוא צף למעלה יש להחמיר שלא להוציאו על ידי כף ואף לא על ידי עירוי, גם אם הוא כדי לאכול הרוטב שתחתיו לאלתר, וכדין בורר פסולת מתוך אוכל שאסור אף כדי לאכול מיד:

ואם שופך ביחד עם השומן גם מקצת מהרוטב, או שכשיגיע סמוך לרוטב יניח קצת מן השומן עם הרוטב, הרי זה מותר:

דבר שנפל לקמח

כג) דבר שנפל לתוך קמח ביום טוב, כגון קטנית וכדומה, כיון שהקמח הוא קל והקטנית כבד ומשתקע בתוך הקמח, הרי זה נראה כבורר, ולא יוציאנו אלא אם כן דעתו לאכלו מיד:

גרעין לימון שנפל במרק או בחילבה, בסלט ירקות

(כד) גרעין של לימון שנפל לתוך משקה או מרק או חילבה וכדומה,

"דבר אל אהרן... בהעלותך את הנרות"

פירש רש"י, למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים? לפי שכשראה אהרן את חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו, שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבתו. אמר לו הקב"ה "חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות". עד כאן. רואים מכאן מעט מזעיר מגדלותו העצומה של אהרן הכהן, שאע"פ שהיה לו הרבה מאוד על מה לשמוח בעבודת ה' ולא היו חסרות לו מצוות, בכל זאת הוא רצה עוד מצווה. התשוקה שלו להתקרב עוד לה' לא ידעה שובע, ואימתי נחלשה דעתו? לא כשמודיעים לו על פטירת שני בניו הקדושים, אלא כשהוא רואה שלא זכה לעשות עוד מצווה. עד שהקב"ה אומר לו "שלך גדולה משלהם", שלפי הפשט אתה תדליק את המנורה בבית המקדש כל יום, ולא רק פעם אחת כמותם. ושלך גדולה בזכות מה? משלהם, דהיינו בזכות שרצית להיות כמותם.

וכן רמזו בזה שיבוא חג החנוכה לדורי דורות בזכות התשוקה של אהרן למצוות, וכמו שאמר בעל הטורים, בהעלותך את הנרות סמך נרות לחנוכה (חנוכת הנשיאים) - רמז לחג החנוכה לפרסום הנס בנרות, ללמדנו שכשאדם משתוקק ומתאוה למצווה, וחושב בדעתו מתי תבוא לידי מצווה ואעשה - הדבר יכול להחזיק לדורי דורות. וכן רואים אצל דוד המלך ע"ה, שכל לילה קם בחצות ולמד תורה כאריה עד הבוקר, ונפטר בחג השבועות. ועד היום אנו רואים שכל בית ישראל ערים כל ליל שבועות ולומדים תורה, וכן גם בהושענא רבא, שזה הלילה השביעי של סוכות, שרומז לדוד המלך כי כל בית ישראל לומדים תורה.

א. שהיית התבשילים על האש מערב שבת

1. תנור שדולק על "מצב שבת":
אם הדליק את התנור על "מצב שבת", [היינו שהתנור דולק במידת חום קבועה, וגם אם יסובב הכפתורים להגדיל או להקטין החום לא יועיל במאומה, אא"כ יכבה את כפתור ה"מצב שבת"], מותר להשהות בתוכו תבשיל שאינו מבושל כל צרכו, או שמצטמק ויפה לו. ומ"מ לכתחילה טוב לכסות תמיד גם את הכפתורים, כדי שיהיה היכר יותר (בנין משה ח"ג פ"ט סע' י').

2. ארגז ("מיחמית") ותנור:
בארגז שיש בו פלאטה חשמלית או שהוא על אש ה"גז", וכן בתנור חשמלי, צריך ליתן לב כאשר מכניסים את התבשיל, שיהיה כבר מבושל כל צרכו. כי אם יפתחו בשבת את הדלת, בעוד שלא נתבשל כל צרכו, יהיה אסור לסגרה. כיון שעל ידי זה מתוסף חום, ונגרם בישול לתבשיל (שע"ה ח"ב סי' נ"ו סע' ג').

ב. מלאכת בורר

אופנים שאינם דרך ברירה בכלי ומותרים בשבת:
(א) לערות משקה או רוטב מתוך אוכל או מתוך פסולת, מכלי אל כלי.
(ב) כאשר מצמיד את מכסה הכלי לכלי ומערה לכלי אחר.
(ג) כאשר מוציא את המשקה על ידי שדוחק שולי הכף או המצקת בתוך הכלי, כדי שלא יצא כי אם המשקה או הרוטב.
בכל האופנים הנ"ל מותר, ודוקא שמערה את מה שרוצה כדי לאכלו מיד (בנין משה ח"ב פ"ט סע' ג' והע' ח').

ב. לברור בכף מנוקבת:
כף גדולה או מצקת שיש בה חורים, והמשקים מסתננים דרכם, אין להוציא בה אוכל מסיר המרק או מהרוטב או מקערה שיש בה סלט וכדומה אם החתיכות שהוא מוציא קטנות, כגון אורז, חומס וכיוצא בהם, ואפילו שרצונו לאכלם מיד, משום שהוא בורר בכלי (שם סע' ח').

בהפטרה מסופר: על המנורה ונרותיה שראה זכריה הנביא. המלאך העיר את זכריה הנביא ושאלו: מה הוא רואה בנבואה? זכריה עונה: שהוא רואה מנורת זהב טהור ועל ראש המנורה מעיין כעין ספל עגול ובה השמן, ולמנורה שבעה נרות כמין בזיכין שנותנין השמן והפתילה לתוכה, ולכל נר שבעה צינורות קטנים שדרכם נמשך וזב השמן מן הספל דרך אותן הצינורות לתוך הנרות. ושני עצי זית אחד מימין המנורה ואחד משמאלה, והזיתים נחבטים ונודרכים ונעשו שמן זך ונשפכו מאליהם לתוך הצינורות ומשם לספל ומהספל לנרות.

והנרות ארבעים ותשע במספר היו שבע כפול שבע. רמז לאור שלעתיד לבוא "ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים" (ישעיה ל כו), ארבעים ותשע על אור של בראשית. והנה המנורה רומזת על אור ה' המאיר לעולם כולו בכבודו ובעת שיזרח כבוד ה' והלכו כולם לאורו. וראה את המנורה כולה בשלמות וכולה עשויה זהב, שכבוד ה' יתגלה בהוד והדר לכבוד ולתפארת. וראה גולה על ראשה, הוא המעיין העליון שמשם יריק ברכת ה' ושפעו אל שבעת הנרות. והראה לו בזה שלעתיד לא תמשול המערכת שהם גם כן מנורה בשבעה נרות, שהם שבעת כוכבי לכת שצ"ם חנכ"ל.

לעתיד תאיר המנורה הטהורה מנורת הזהב. וה' יופיע בהיכל קודשו להאיר ולהשפיע שמן הקודש, והארץ תאיר מכבודם. "ואען ואמר אל המלאך... מה אלה?" שעדיין איני מבין בפרטות לא השכלתי לדעת על מה זה רומז שהזיתים נמסכים מאליהם והשמן בא אל הנרות מאליו.

"ויען ויאמר אלי לאמר זה דבר ה' אל זרובבל" (ד ו), שה' הבטיחו לאמור לא בחיל ולא בכח, כשהקב"ה יביא את עבדו צמח מלך המשיח שהוא מזרע זרובבל אז תהיה הנהגת ה' בלי אמצעי, לא ע"י המערכת ולא ע"י המלאכים ולא בחיל חיצוני כי אם ברוחי. שרוח ה' לבדו ינהיג וימשול בהשגחתו הפרטית, ממשלת מלך המשיח על הגויים תהיה ע"י שאתן בליבם להיות נכנעים וסרים למשמעתו. כאשר ראית השמן נעשה מאליו ודולק כך יבנה הבית. לא בכחו הגדול של זרובבל ולא ברוב חילו כי אם ברוח ה'.

והאבן היא יסוד הבנין בעומק הר המוריה, אבן השתיה. "והוציא את האבן הראשה" (ד ז), מלך המשיח האדריכל יוציא אבן טובה וחשובה ויניחה ביסוד בית המקדש השלישי שיבנה במהרה. הוא יהיה בראש הבונים, והבונים יבנו הכל כפי דבריו והוראותיו אשר יצוה עליהם בבנין נאה ומפואר (רש"י).

"תשאות חן חן לה" (ד ז), כולם יאמרו בקול גדול שהאבן הזו יש לה חן גדול, שימצא חן בעיני כולם ויאמרו: מה נאה בנין זה. ולא כמו בבית השני שהזקנים שהיו בבית הראשון וראו מעשה הבית השני בכו בכי גדול. אבל בבנין בית שלישי כולם ישמיעו על אבן היסוד חן חן לה.

המסלול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים
מתוך ספרו של הרב אברהם אוחיון שליט"א

הבן יקיר לי

באמת, יש להרחיק ממנו את כל המפריעים החיצוניים, את כל הגורמים שפוגמים בנשמתו ואינם מאפשרים לה להישאר בטהרתה.

ילד שאינו חי חיי קדושה, צניעות וטהרה, והוא חשוף לסביבה הקלוקלת, לחברה לא טובה, ללבוש לא ראוי, לתקשורת, למוזיקה ולשאר דברים חיצוניים, עלול להגיע בקלות למצב שבו הוא ימאס בתפילה, שהרי התפילה היא ביטוי לנפש הטהורה והנכנעת. תפילה אמיתית נובעת מיראת שמים מבוססת ומסלידה מחיצוניות.

נצטט את דוגמתו של הגר"ש פינקוס זצ"ל: "נצייר לעצמנו חתן וכלה יושבים בחדר יחוד. לפתע נכנס איזה גוי ואומר: 'אני אשב בצד, לא אפריע לכם...' הימצאותם של אחרים בחדר יחוד מנוגדת לכל המהות של היחוד! אם רוצים לאהוב את הקב"ה יש להוציא את כל הדברים החיצוניים. ראיתי פעם ביום כיפור, ברגע הנשגב ביותר, כשכולם כורעים ומשתחוים בסדר העבודה שבמוסף, יהודי כורע על גבי עיתון ומתחיל לקרוא בו! אילו היינו שואלים אותו: מה אתה עושה?! הוא לא יבין! 'אני? אני רק קורא עיתון כשר... מה, אסור?!'

אמת, אין כאן 'איסור', אבל עכשיו זה זמן של 'יחוד'! דברים חיצוניים מנוגדים בתכלית לכל המושג של יחוד.

עלינו לזכור שכשם שלדברים שבקדושה יש השפעה ארוכת טווח על נשמותינו ועל נשמות ילדינו, כך בראש ובראשונה עלינו להתרחק מהשפעתם של דברים שליליים, ולשמור על טהרתה של הנשמה".

(אהל מרים, עמ' לג)

חינוך לתפילה - המשך
רק על ידי אהבה, הערכה, עידוד, הסברה והתמדה נוכל לשכנע את הילד בחשיבות התפילה ולהאהיב עליו את התפילה בלי לעורר ריאקציה.

ככלל, עדיף "מעט ובכוונה" על פני "הרבה ושלא בכוונה". גם אם הגיע הילד לגיל חינוך, ולכאורה מצפים ממנו ליותר, אין לכפות עליו. את חלקי התפילה ש"מדברים אליו" הוא יתפלל, ואת האחרים נסביר לו ונשתדל ליישב על לבו לאט לאט.

מקום התפילה

היסוד הרביעי הוא בחינת המקום שבו מתפללים. מן הראוי לבחור את מקום התפילה המתאים מכל הבחינות. כאשר הילדים צעירים, לא כדאי להתפלל עמם בישיבות, שכן נהוג בישיבות שמאריכים מאוד בתפילה, ועל כן התפילה בהן אינה מתאימה כלל לילדים, שמתקשים לשבת זמן ממושך במקום אחד. אין להסיק מכך שיש לחפש "מניין מהיר" שאין בו אווירת כובד ראש בתפילה. התפילה חייבת להיות במקום שבו ניכרים יראת שמים וכובד ראש, מקום שבו הציבור מתפלל ברצינות ובהתלהבות, ואין מדברים בו בזמן התפילה.

בית הכנסת צריך להיות "מקום חינוכי", הכולל:

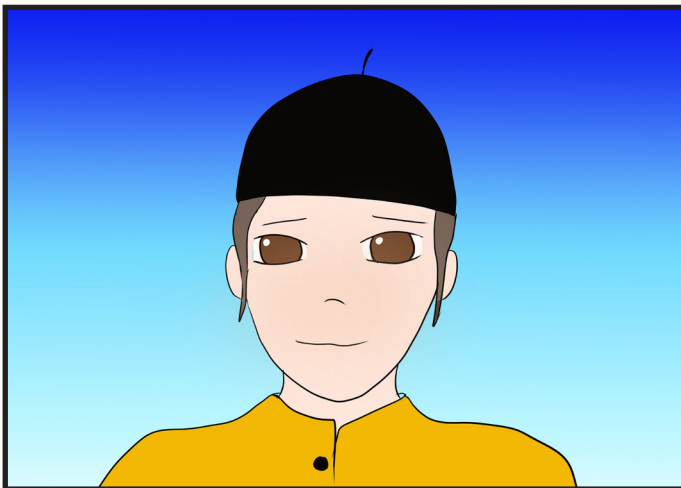
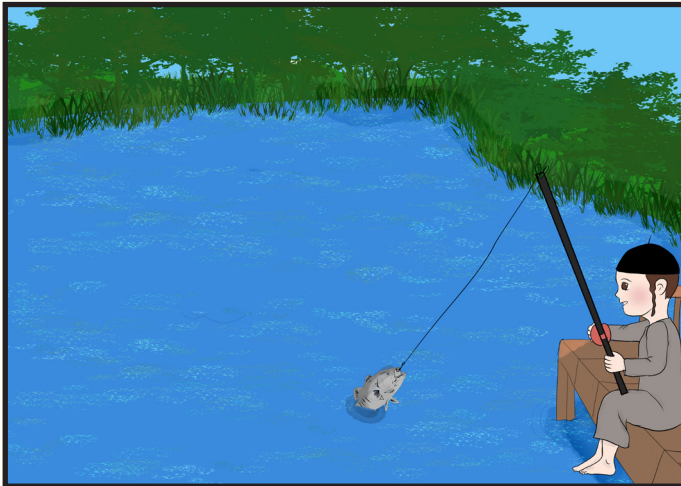
תפילה מסודרת, כובד ראש, בלא דיבורים כלל, לא בזמן התפילה ולא בזמן קריאת התורה, מקום שבו לא מאריכים מדי אך גם לא "חוטפים", מקום שיש בו מורא מקדש.

סילוק המפריעים

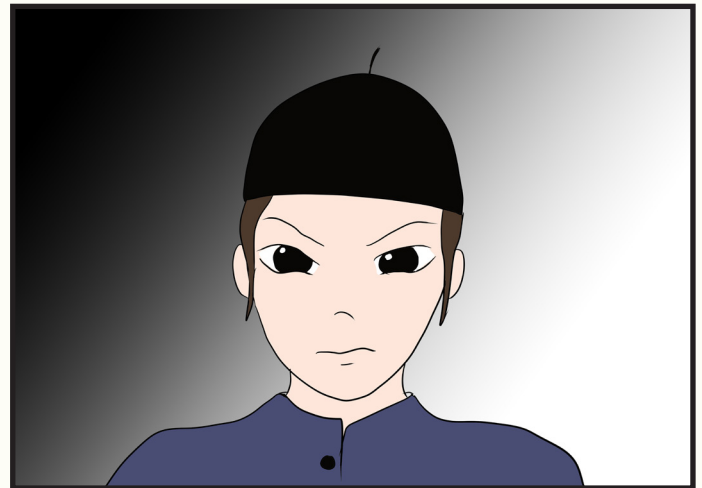
היסוד החמישי הוא סילוק המפריעים בעבודת ה' בכלל ובעבודת התפילה בפרט. כדי שילד יגדל בצורה מרוממת ויהיה עובד ה'

הלכות שמירת הלשון

ביד הדייג קיימות שתי אפשרויות לדוג דגים. האחת, פרישת רשת שבה נלכד הדג כולו, והשניה, השלכת חכה עם קרס ופתיון, שבו נלכד הדג בפיו בעוד גופו נשאר חפשי. בשני המקרים התוצאה זהה - הדג לכוד.

בדומה לכך, ישנם שני אפנים שבהם נלכד אדם בידי יצר הרע, יש מי שנלכד כולו ברשתו של היצר הרע ועובר אף על העבירות החמורות ביותר.

ויש אדם הנשמר מן הרשת, והוא אפילו צדיק גמור בכל מעשיו, אולם די כי ישלל פעם אחת בפיו - על ידי דיבור לשון הרע וכבר גם הוא לכוד במצודתו של היצר הרע. אדם כזה, שהוא מצוין במעלותיו לא ידבר בדרך כלל לשון הרע.

על אנשים רגילים ופשוטים ממנו הוא אינו מדבר מפני שאין לו עסק עמהם, ומדוע יבחר דוקא לגנותם.

אך קורה והוא מוציא פעם מילה בגנותו של אדם ברמתו, ואז באותה מילה אחת הוא נלכד ברשתו של היצר הרע. (הרב אליהו לופיאן ז"ל, "לב אליהו" שביבי לב עט).

נא להתפלל לרפואת **יחיאל בן אברהם**
הזקוק לישועת ה'

מאת הרב לוריא צנחני שליט"א

שאלת השבת:

בשבת קודש רצה זכריה לתת על כפות ידיו היבשות מעט קרם 'ולוטה' להקל מעליו את הרגשת היובש הקשה, והסתפק האם אסור משום רפואה בשבת.

- מה אתם אומרים?
- א. אסור משום רפואה.
- ב. מותר ואין לחוש.
- ג. מותר רק אם היובש מציק ממש.
- ד. בחדרי חדרים (בצנעה) מותר.

חידודון השבת:

(נלקח מהספר הנפלא 'כתר תורה')
מי היה רבו המובהק של רבא?

חידת השבת:

מתי אדם מברך בורא מיני מזונות, ולבסוף חייב לברך ברכת המזון
(אינו צריך ליטול ידיו ו/או לברך המוציא)?

מצא את 10 ההבדלים

זכות הלימוד בכולל "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללם:
לע"נ הצדיק
הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

- ולהבדיל להצלת כל עמי ובפרט הרה"ג ישראל אברג'ל הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל לע"נ אברהם ראובן בן אברהם
- להצלתו בפרנסה אלירן בן זאב חפץ
- להצלת אברהם בן מיכאל קטיעי
- לרפואת שמואל חלא בן רבי יחיא חלא
- להצלת איתמר בן שלום עובד

(לוא)
 ו,טוטט :וטט וטטוטט וטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט

וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט

וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט
 וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט וטטוטט

מאת הרב נעם כהן שליט"א

בעניין ברכו את ה' המבורך מנהיגנו שכל הקהל נשאר לשבת על מקומו, כך שאינם עומדים ואפילו אינם שוחים במקומם, ואין עומדים בברכו אלא בברכו של עלינו לשבח, ששם ממילא הם צריכים לעמוד אז כבר קמים לפני ברכו ושוחים בברוך וזוקפים (חוזרים) לעמוד במילה ה', כיוון שצריך כוונה מיוחדת לה' כשמזכירים את שמו, וזה ככל מקום שבתבית ה' צריך לזקוף, כמו בברכת אבות ובמודים, שכורעים וזוקפים בה'. והטעם שיש תימנים שכסאומרים ברכו שומע החזן את כל הקהל שעונים ואז חוזר גם הוא "ברוך ה' המבורך לעולם ועד", כדי שלא יוציא עצמו מהכלל, שאמר להם ברכו את ה' והוא אינו מברך. אבל המנהג הבלדי שאומרו ביחד עם הציבור ולא חוזר, ואין נראה חשש שמוציא עצמו מהכלל, כיוון שכבר אמר "ברכו את ה' המבורך" ובזה שהזכיר המבורך מראה שגם הוא מברך את ה'.

לא תאמין כוס התה הפשוטה והעוגה הטעימה וההבנה השקטה שלה, היחס האוהב והאוהד למצבי, הכניסו בי כוחות לשקוד על הגמרא כמו שמעולם לא שקדתי, למדתי חמש שעות ברציפות עם מתיקות עצומה. למחרת בלילה זה חזר על עצמו אחותי ראתה שאני יושב ולומד, הניחה לידי כוס תה ועוגה טריה שאפתה והפעם לא אמרה כלום. וכך במשך חודש זה נמשך אני יושב ולומד ולצידי כוס תה עם עוגה וכך בלי לשים לב אחרי שבועיים סיימתי פרק, ופרק שני שבועיים אחר כך. אחר כך התקבלתי לשיבה ושמתי לראשונה בחיי סיימתי מסכת. בחודש המיוחד הזה חשתי שמתרחש בתוכי מעין מהפך פנימי, נולדה בי תקווה להצלחה. אחותי אינה יודעת מה היא עשתה עבורי. כל פעם שעברתי משבר נזכרתי בחודש הזה וזה נתן לי כוחות להמשיך הלאה, וכיום אני נשוי בעל משרה תורנית חשובה.

"זאת אשר ללויים מבין חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבא צבא בעבודת אוהל מועד" (ח,כד) הגמרא במסכת חולין (כד). שואלת במקום אחר נאמר שבן שלושים? ומתרת שמוגיל 25 עד גיל 30 הוא לומד את עבודת המשכן ורק אז הוא מתחיל לעבוד ולומדת הגמרא "מכאן לתלמיד שלא ראה סימן יפה במשנתו בחמש שנים שוב אינו רואה". אנו למדים מכאן להגיע למציאות כזו שלא רואים סימן ברכה זה מאוד קשה. כמו שאנו רואים עם הבחור אמנם הוא לא ראה סימן ברכה בהתחלה אבל אחותו הדליקה בו את הניצוץ והוא התעלה. כך אנו הולכים לשיעור תורה ויכול להיות שבהתחלה זה קשה ולא מבינים וזה לא קל אבל אסור להישבר אלא צריך להתמיד עוד ועוד, ושהקב"ה רואה את הבן שלו מתמיד למרות שלא קל לו הוא פותח לו את הלב באהבה גדולה לתורה. וגם אם אנו מבינים ומתחברים לשיעור נסתכל מסביבנו את זה שלא הכי קל לו בשיעור ונאיר לו פנים ועל ידי זה גם הוא יתחבר לתורה הקדושה וכך נרבה כבוד שמים בעולם ונשמח את אבא שאנו מראים לו שאכפת לנו מהאחים שלנו.

ערב טוב ר' קובי לוי. רציתי לספר לך סיפור שיש בו הרבה ייאוש, המון נפילות, וכוס קפה עם עוגה. אני בחור ישיבה שכל הזמן רדפתי אחרי המצוינות, הייתי יושב 18 שעות לומד ברצף, בקושי מרים את הראש מהגמרא, שוחה בים התורה וצולל, ומעלה פנינים וחיידושים, מקשה קושיות, מתפלפל עם חבריי וראש הישיבה, ולבסוף נופל על הספסל מיואש לחלוטין. למה? כי למרות שהייתי שקדן היה חסר לי את הטעם המתוק של התורה פשוט לא הרגשתי! זה מאוד שבר אותי, היו לי ימים של התעלות רוחנית אבל לאחר מכן הגיע הנפילה הגדולה. שעות רבות של שינה, שיטוט ברחובות וכמובן עימותים עם הרבנים בישיבה. הייתי בן 17 מטולטל בין שני העולמות האלו ודחקתי בעצמי להחליט היכן אני נמצא כאן או שם. שהרי השאיפה לשלמות כידוע אינה מתגשמת, אז אולי לעזוב את הכל, לצאת לדרך חדשה, שלא מחייבת. פעם הייתי פה ופעם שם. רגל בישיבה, רגל ברחוב, רוצה ללמוד, רוצה לטייל. כשאני לומד אז בשיא המרץ בולע את הגמרא, יוצא החוצה ושוכח את הכל. בשורה לתחתונה עד גיל עשרים לא זכיתי לסיים פרק אחד במסכת כלשהי. חבריי הספיקו לסיים מסכתות שלמות ואני מתחיל ואחרי כמה מתייאש. קרעים קרעים, וגם הלב קרעים קרעים. ברקורד הישיבתי שלי רשומות כבר שש ישיבות, כל פעם אני מתחיל אבל מהר מאוד מתייאש ועוזב את הישיבה. הייתי חוזר הביתה מיואש לחלוטין, לא כעסתי על אף אחד אלא רק על עצמי. לא ידעתי מה חסר לי, מה הפגם שמונע ממני להצליח.

כשעזבתי את הישיבה הרביעית הייתי בן 17.5, אחרי שבוע של טיולים ושינה, החלטתי שאם אני בבית אז אני לא אבטל את זמני ואני אשב ללמוד, וכך עשיתי התיישבתי בסלון עם הסטנדר פתחתי את הגמרא והתחלתי ללמוד בניגון. לאחר כמה זמן אחותי הגדולה הגיעה הבית היא חזרה מהסמינר אמרה לי שלום ונכנסה למטבח אחרי חמש דקות היא שבה עם מגש ועליו כוס תה וכמה פרוסות עוגת שוקולד. "אתה לומד תורה שיהיה לך מתוק" אמרה בפשטות והלכה. אתה

פרשת בהעלותך ("על פי ה' יחנו על פי ה' יסעו")

מאת הרב נתן פיילר שליט"א
אברך בכולל "פרי צדיק"

לא להיבהל. היה מלמד אחד באחת הערים החרדיות בארץ, מלמד שנים רבות, שסמוך לפסח יצא לעבודתו, וכאשר יצא בבוקר שמע בחצי אוזן את אשתו אומרת לבתו שהיום היא רוצה לזרוק את כל החליפות הישנות. יצא הרב לתלמוד תורה. תוך כדי השיעור הרב ביקש את סליחתם של התלמידים שהוא צריך לצאת החוצה לכמה דקות. המלמד יצא והתקשר לאשתו ושאלה מה היא עשתה אם החליפות הישנות ואמר לו שזרקה אותם. מיד אמר הבעל תיגשי לאשפה לראות אם הם שם. האשה ניגשה לאשפה ברחוב ואמרה שכבר לקחו את זה. אמר הבעל ה' לקח ה' נתן יהי שם ה' מבורך. המלמד חזר לכיתה והמשיך ללמד כרגיל. לאחר השיעור ניגש אליו המנהל של בית הספר שהיה נוכח באותו חדר, שראה את כל המתרחש ושאלו מה קרה שהוא יצא באמצע הרי אתה מלמד שנים לא יצא באמצע שיעור. סיפר לו המלמד שהוא לקח הלוואה מאיזה גמ"ח לנישואי בתו, ושם את הכסף באחד החליפות הישנות, וכאשר הגיע לבית נזכר ששמע את אשתו אומרת שהיא הולכת לזרוק את כל החליפות הישנות וכאשר בירר ושמע שזרקו אותם אמר אין כבר מה לעשות זה רצון ה' אז חזרתי לכיתה. שאלו המנהל איך הצלחתה לחזור לכיתה. אמר לו המלמד, בישיבה שלנו היה לנו רב שהחזיר בנו אמונה ובטחון חזק, ואמר לנו, אם לא עברו זמנים כאלה שאתה בניסיון של בטחון, בשביל מה באת לעולם? ע"כ.

"שבת שלום ומבורך"

בספר נתיבות שלום לאדמו"ר מסלונים ביאר על פסוק זה דרך בעבודת ה' שבחיינו של אדם יש זמנים מאירים יש זמנים חשוכים וכאשר כיסה הענן על המשכן (הענן זה החשכות והסתר פנים). הדרך של יהודי זה כרגע לעמוד על משמרתו, לעבוד את ה' מתוך הסתר פנים וחשכות, ולא צריך ללכת קדימה, כיון שבחושך לא הולכים, רק מנסים לא ליפול, וזה לא הזמן ללכת ולעלות. אבל כאשר הענן יעלה מעל האהל ויורד מאדם החשכות וה' מאיר לו זה עכשיו הזמן לנסוע ולעלות מעלה מעלה עכ"ל. ועל זה נאמר על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו. ושתי התקופות האלה בחיינו של אדם על פי ה' ולכן צריך לדעת שכאשר עובר עליו תקופות קשות תמיד ישתדל לעבוד את ה'. ואחד הבעיות שכאשר יהודי רואה בעיה הוא נבהל, וזה אחת הקללות הקשות על האדם- הבהלה. וכמו שנאמר בפרשת בחוקתי והפקדתי עליכם את הבהלה וזה קללה קשה שיכולה להפיל בני אדם. ולכן צריך להחזיר אמונה ובטחון. מספרים על רב אחד שהלך לו לתומו ליד נהר, וראה אסיפה של אנשים סביב אדם שטובע, וכולם מנסים לעזור לו ולא מצליחים. מיד ראו את הרב, וביקשו שייברך שיצליחו להוציאו. פנה הרב לאדם ואמר לו שאתה מגיע לקרקעית תמסור ד"ש ללוייתן אותו אדם התאזר והצליח לעלות מהנהר. לאחר מכן ניגש לרב ואמר לו- בזכות זה שלא נבהלת ואמרת לי מילתא דבדיחותא, זה עזר לי להתגבר ולעלות, רואים מפה מהו כוח של אדם שלא נבהל. הרב אלימלך בידרמן מספר סיפור שימחיש לנו מהי הסגולה

לחם שירד מן השמיים, אכילה לשובע והרעב הכוזב

החומציות הנחוצים לעיכול ומדללים את אנזימי העיכול, מה שתורם עוד להיווצרות מעין ביצות סרוחות (בעיכול)..
אלו ארבעת העקריות הנחוצים לבישול טוב של המזון בקיבה:
1. חום 2. חומציות 3. מים 4. פעילות אינזימתית.
והכל צריך להיות מדויק להפליא בהתאם לסוג המזון, איכותו וכמותו!

ממשיך הרמב"ם לפרט עבורנו: "ואם יתבשל המאכל באסטומכא בישול רע, יתחייב, שיהיה בישולו השני בכבוד גם כן רע וכן בישולו השלישי באיברים כולם (כל תאי הגוף, שהם אבני הבניין של האיברים) יהיה רע (הכל הולך אחר ההתחלה). ויהיה זה סיבה לכל מיני התחלואים על הרוב... (שלוש ז' תהיה הסיבה לכל מיני התחלואים - כמות מזון גדולה שממלאת את קיבתו) ובעבור זה הצורך הגדול [להיזהר מפני ההיזק הרב שיכול להיגרם] הזהירו כל הרופאים מן השובע וציוו, שימשוך [כל אדם] את ידו מן האכילה בעוד התאוה דביקה בו, קודם שתסור וישמור ממשכת האסטומכא ומילואה", עכ"ל המדויקת של הרב.

למעשה, אדם שיאכל יותר ממה שצריך (ובפרט אם מזונו בעל ערך תזונתי נמוך, עשיר בקלוריות ודל בירקות וסיבים), יפגע בפעולת העיכול וכתוצאה מכך תהליך הפקת הדם ע"י העיכול יפגע ויופק דם עני ברכיבים חיוניים ועשיר במותרות אשר יפריעו ויכבידו על איבריו, עד שגופו יחלש ונפשו תדרדר. ידוע רבים מחכמינו את רפואת הגוף והנפש, ואת הקשר ההדוק בין שניהם, והוא מן הפסוקים שכתב בוראנו בתורתנו הקדושה ע"י משה עבדו וממה שקיבלו במורשת עם שאר הלכות למשה מסיני. ולדין הר"י לפנינו כלל נוסף ברפואת החולאים: חסרים בדם יובילו לתסמיני חרדה ודיכאון, עודפים בדם יובילו לאי שקט ושיגעון, "כי נפש הַבָּשָׂר בְּדָם הוּא" (ויקרא יז, יא) והוא בהא תליא. לכן כתב המהר"ל זצ"ל (בביאורו על מסכת אבות "דרך חיים"): "האדם כאשר הוא שלם מבלי חסרון, הוא מסולק מן החטא, כי החטא הוא חיסרון באדם... אבל אם עוסק בתורה בלבד, מאחר שאינו עוסק להשלים עצמו [ב]דבר שהוא לצורך גופו גם כן, אפשר שימצא חטא ועוון, כי צריך לעסוק בהשלמתו של אדם שהוא כולל הגוף והנפש. וזהו האדם, שהוא מחובר מגוף ונפש, [אף שהוא] משלים עצמו בתורה (המשלימה את נפשו), סוף סוף הוא אדם חסר, כאשר חסר מה שצריך להשלים גופו, ואחר הדבר החסר ימשך חסרון וגו'".

כתבו רז"ל, כי בני ישראל בעת שהלכו במדבר זכו לאכול מן שמיים, המכונה "לחם אבירים". 'אביר' הוא לשון תוקף, עלייה, רוממות וכונה כך משום שהעלה את בני ישראל למדרגה שבה אין חולי כלל ואפילו כל מומיהם נתרפאו, וזאת כחלק מההכנה שלהם, לאחר צאתם ממצרים, לקבלת התורה בשלמות הגוף והנפש.

נאמר על לחם זה, אשר ירד מן השמיים, שנתעכל בשלמות. ננסה להסביר עניין זה על דרך הפשט. 'בשלמות' משמע, שנתעכל כולו, כל חלק ממנו היה נצרך להזנת איבריהם ולא נשארו אחריו מותרות (עודפי פסולת שאמורים להיות מופרשים מן הגוף). מקובלנו, שאבותינו בני ישראל בדור המדבר ("דור דעה") לא הצטרפו לפנות נקביהם כלל, משום שגופם היה זך ושלם ללא מותרות.

האם גם בדורנו ניתן לאכול מזון שלא משאיר אחריו מותרות?

המזון שאנו צורכים מאז שעלינו לארץ ישראל בימי יהושע בן נון הינו מזון ארצי. אין לך מזון ארצי שלא מותר אחריו משהו, אך גם במותר הזה יכולה להיות זכות או עוביות יחסית. מהי פסולת זכה? זו פסולת מגובשת (כלומר אינה רירית וגם אינה יבשה; מחילה מכבוד הציבור ברפואה אנו עסקינן), בצורת גלילים מאורכים (כלומר לא כגללי עזים), ללא ריח חריף וללא שיירי מזון שלא נתעכלו. פסולת שכזו מתפנה מן הגוף באופן מלא וחלק (כלומר אין לאחריה תחושת חוסר התרוקנות ואינה יוצאת בקול רעש גדול). פסולת זו נחשבת זכה משום שמעידה על גוף נקי וממנה אף ניתן להפיק דשן איכותי שיכול להפרות את האדמה ולהצמיח מהר וטוב את יבולה. איך מגיעים לזה? דבר ראשון מפחיתים את הכמות.

הוראת הרמב"ם - הישמרו מן השובע

הרמב"ם זצ"ל, פתח את כתביו הרפואיים בהנהגה זו ספרו "הנהגת הבריאות" וזו לשונו (שער א, פרק א): שלא ישבע.. וזה כי השובע, והיא האכילה עד שתסור תאוות האכילה (עד שאינו חפץ לאכול אפילו מהמאכלים שמתאוה אליהם), יחייב מילוא האסטומכא (בהכרח יגרום למילוי הקיבה) ומשיכתה (והתרחבותה). וכל איבר שיהיה נמשך (שיתרחב), יתפרקו חיבוריו (ישנה) / "יצנח" ממקומו ויחלשו כוחותיו בהכרח (לעכל המזון), ולא יעכל האסטומכא המאכל ההוא בישול טוב בשום פנים (תפגע יכולת פירוק וספיגת רכיבי ההזנה מהמזון אל הדם) ויחדש השיברון (משבר בקיבה הוא רפיון שריריה ודופנותיה; לכן קוראים לתופעת ההרניה עד ימינו "שבר") וחולשת התנועה (איברי העיכול יהפכו עצלים).
עד כה אמר לנו שלשה עניינים:

1. מילוי הקיבה יוביל להתרחבותה ומשיכתה מטה עד שיחלשו חיבוריה ועלולה לצנוח ממקומה.
2. תפגע יכולת העיכול לפרק ולספוג המזון.
3. ייווצר רפיון שיוביל להיחלשות התנועתיות ולעצלות במערכת העיכול.

ממשיך הרמב"ם וכותב: "וכובד המאכל (מסיבת פעולת עיכול ותנועתיות חלשים יעמוד המאכל זמן רב בבטן ויכביד עד בזמן שמרקב שם), וכל שכן כאשר ירבה לשתות מים אחר המאכל המשביע (אשר מורידים את החום ואת רמת

משימת השבוע

תחזיקו טוב, זה לא יהיה קל, אבל בהחלט משתלם.

השבוע יש להימנע מכל שמן או שומן שעברו חימום בימים א'-ר'!

חזקים ובריאים תהיו,

יוסף טל הררי, מרפאת רפאנו 052-2220918

המאמר לעילוי נשמת מורי אבי שלמה בן אסתר ע"ה יחד עם כל בני ישראל השוכבים עימו ולהבדיל בין המתים לחיים לרפואת כל המטופלים הנשלחים אלי בכלל חולי עמו ישראל אכ"ר

יהודית רז
חולת ערה

לרפואת
שלום ושולה עובד

אלקנה צברי
ישוב ניצן

צייטלין יוסף
קרית נת

לרפואת
אהרון (הי"ו) בן שמעון קהתי
חולת ערה

יונה קהתי
חולת ערה

נעומי בת שלמה חמדי
חולת ערה

להקדשות - חייגו:
053-3453020

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יבדך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים להפצת תורה וחיזוק מסורת יהדות תימן המפוארה וגם קוראי העלון שלנו יזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב

ובנעימים

א.כ.י.ר.

"בית ה' כלך"

התורמים 3 מטר ביסודות המבנה,
 יזנו בהקדשה לנצח נצחים על קיר בית הכנסת!

מטר בניה
 24x325

אמה על אמה
 24x125

בית מקדש מעט רוצה להיבנות!

בעיר חריש תובב"א, קהילת 'אחוות אחים', בונה בניין קודש לה'

2 אולמות תפילה | כולל אברכים | חדרי לימוד

תרומה בצולק כפי, ופקין קיימת אק אצולק ככא!

לפרטים: איתמר עובד 053-3453020 | לתרומה סרקו את הברקוד <<

"איש את רעהו יעזור, ולאחיו יאמר חזק"